

A cseri halász hálója

Volt egyszer a furkói és bátai határban egy fiatal halászlegény. Ez a legény addig kutatott-matatott a Sárvíz-parton, amíg olyan füvet nem talált, amit semmiféle kaszával, de még karddal sem lehetett elvágni. Amikor megtalálta, nem szólt egy szót sem, csak kihúzgált egy jó nyalábravalót, aztán elkezdett belőle egy iromba nagy hálót kötni.

Ahogy kötötte, úgy csavarta fel a végét, végül is olyan nagy gombolyag lett már, hogy három ember is alig tudta mozdítani. Amikor a hálóval elkészült, éppen kitört a háború.

Három nagy csoportban vonult fel az ország ellen a török császár rengeteg szerecsen hadával. A halászlegény csak erre várt. Rögtön felrakta szekérre a hálóját, és sietett a király táborába. Gyenge királya volt akkor az országnak, hát gyenge volt a hada is. Csupa göthös gebéken, rozsdás páncélban gyülekeztek nagy kelletlenül a főurak vitézeikkel az ellenség fogadására. A halászlegényt a hálójával nevetve fogadták.

- Mit akarsz te ezzel a készséggel? - mondogatták neki. - Nem potykát kell most fogni.
- Emberre halászok - mondta a legény -, csak vezessetek a király elé!

Addig rimázkodott, míg fel is vezették a nagy sátorba. Ott azután előadta a tervét. Negyednapra már el is indult száz deli levente meg a halászlegény a török császár előhadának a fogadására.

A deli vitézeket a halászlegény vezette és irányította. A nagy hálót lovakra kötözték, úgy vitték utánuk. Hetednapra észrevették ám, hogy az előhad lepihenni készül. Sátrakat vertek, tüzeket gyújtottak, vacsorát főztek, aztán rövidesen nyugovóra tértek.

Ekkor a halászlegény kibontotta a nagy hálót, rúdra kötötte a négy sarkát, aztán kiadta a jelszót:

- Előre legények!

Amikor az ellenség tábora felett volt már a háló, egyszeriben ráejtették a lovakra, sátrakra. A trombitákat meg elkezdték fújni tiszta erőből.

Lett is olyan kavarodás, hogy a gazda a lovát, a ló meg a gazdáját nem találta. Összegubancolódott a sok nép a háló alatt, és teljes egy hétbe került, míg hosszú könyörgésre kieresztették alóla őket.

Lett is nagy becsülete a halászlegénynek! De hátravolt még a derékhad, ami pedig már ugyancsak közeledett.

A halászlegény most azt a tanácsot adta, hogy ne vegyék fel a derékhaddal a harcot, hanem engedjék addig békével jönni, amíg a nagy öntésgödörhöz nem érnek. Itt, az öntésgödör felett feszítette ki a hálóját, megrakva gyeptéglával úgy, hogy senki se mondta meg, hol kezdődik a háló és hol a föld.

Aztán rácsalogatták az ellenséget mind egy szálig a hálóra. Amikor már mindnyájan ott voltak, megeresztették a köteleket, és az egész had a gödörbe pottyant. Kinek a lába, kinek a nyaka tört ki a nagy tolongásban. Aki megmenekült, annak felrepedt a bugyogója.

Most már csak az utóhad volt vissza. Ezzel jött a török császár is. Legderékabb vitézei vették körül.

A halászlegény most a Balatonig engedte őket. Lesüllyesztette a hálóját a víz fenekére, úgyhogy senki semmit nem látott belőle. Az ellenség meg csónakokra szállt.

Amikor a víz közepén voltak a törökök, a nádasba elbújtatott markos halászok a hálót itt is, ott is elkezdtek emelni, és egyszeriben úgy összefogták az ellenséget, mint a túrót a zacskóban.

A halászlegényt rögtön kinevezték az ország nádorává, és fényes hintóban ment megesküdni a király lányával.

A magyar nép holtáig dicsérte a bátor és leleményes halászlegényt Tolnában és a Balaton környékén.